

מסורת הש"ס

(א) מעילה ט"ו (ב) שם י"ג
(ג) כחצות קו: מנחת
עט: (ד) תמורה יא: (ו)
יע: ערכין ה. כבורות יד:
(ה) ע"י פוס' תמורה יט:
ד"ה זאת אומרת, (ו) יומא
ג. קה. הוריות ו. [למקנ יב].
(ז) ט"ז צדיקא,

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה קדשו וי
עו"כ מרדכי'א: לעיל:
(ד) ד"ה הוֹלֵל וְאֵתֵרֶת כִּי
השנה.
במכתשן קדרשתו שגור
ובבליהו היינו שגור
דל'א מיפסל לפי
שאניה משה
מראיה'א (ה) תוב' ד"ה
אֵלֶּה וְכוּ'. בפי'א. י"ב כפי'א
נמוח'ת ל' ע"כ מ"פ
כפי'א כלי ששם גולגן
מקדש ובתום'א הימנ'ה
מקדש שפע'ת כלי גורס'
כפי'א: ד"ה הוֹלֵל וְכוּ'
(ז) שם (ט) שרת מקדש'ה (שלא
מדת'ה) חלית' וי"צ כפי'
(ח) ד"ה אֵלֶּה וְכוּ':
(א) א"ר מ"מ וכו' וכל'
מכתש'ה שניקב'ה ושלא
נפיל' ותיב' ושגרה
נמוח':

גליון הש"ס

גמ' לדמי נסכים. עי' נזיר
ד' כו ע"צ תוס' ד"ה אצל:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

קדושת הגוף: **הואיל וזורתם** (א). אינה משנה את מרציתה הלך אע"ג
 ודקדושת הגוף היא לא מיפסלל בלינה ומיהו משקדשה בכלי ליקרב גזר
 וצה רבנן פסול ליה דלמא אתי לנאשורי בשאר המתקדשים
 ובכלי: מכל מקום קשיא קדושה שבהן להיכן הלכה. בין בתמידין
 ובין בקטורת: לב ד"ד מתנה עליהם. בשעת לקיחה דלא ליקדשו
 קדושת הגוף אלא הנריכין לשנה וכל מידי דליצור נותנין ב"ד לב:
 והא מר הוא דאמר. במסכת תמורה: הקדיש וזכר לדמיו. הקדיש
 איל לדמיו: קדוש קדושה הגוף. ואינו נמכר מאחר שהקדישו
 והוא עצמו ראו להקריבה אינו יולא מידי מוצת [תמורה ג:]. והכא נמי לנא
 מהני תנאה דלב ב"ד כ"ד אמרי' נמי יהו לדמיין קדשי להו לגופייהו:
 הא

דבשעת הקטרה אין לא קדשוכלא וי"ל דהא לא הוה קשה ל
בטבול יום והא דנקט קדשו בכלי לענין טבול יום לא נקט
לעילוי דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יום דקדשו בכלי קאי אטבול
ונמני אפילו לא קדש בכלי נפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים וזילני
בזהו והא דתנא קומץ בדיי הקך משום סיפא דקדמי וחייצין משום
ההוא הדיל לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים ודבשעת דבשעת
קטורת נפסלת בזניה משעת נמניה במחשבת ששרי היו עושים אותה
נפסול לינה בקטורת דאי לאו ממני"ה"א דאין שי"ך בקטורת פסול
מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא בזיניני
בשאר קרבנות המתקדשים בכלי ולפי"ז אי אפשר לה ליפסל אלא
בשעב בחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הקלת וההוה
ומדפסלי טבול יום פסלה נמי לינה ומדפסלה לינה פסלה נמי מ
לינה וליכא למימר דהתם מייתי ראיא דמדאורייתא פסלה לינה מולא
אלא מדמצנן לגבי לפרש שאני קטורת והואיל וזוהיכל כל השנה כולה
אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור
שלא מדעת כדמשמע בס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אי
(מנחות דף ק.) אע"ג דבס"פ לולב וערבה לריך לומר דמילוי ערב ש
והשתא אמי שפיר דלא מני לנידק מהבא דפסלה לינה מדאורייתא
יוס דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י זירוף כלי ואע"ג דטבול י
למחשבת בטבול יום ועי"ל דלאו מדפסול טבול יום דייק פסול לינה
לזר"ך לכלי אין כלי מזרפו ואפי"ו ע"י זירוף כלי מדרצנן לא תנא
למדריק"ן פירק התכלת (סע דף נא.) הו מתבת מלמד טעוניה כלל
דהבא דפסלה דאורייתא דקמי וחייצין עליהן משום נותר דמשמע
מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה תיפוק ליה דלא פסלה מחשבה
ואי"ב היכי אמר בערכין (דף י.) גבי מחשבת שניקבה (א) ונשברה ו
כלי שרת שנשברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתירין לתוכה אי
מפטמת ביותר וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת
חל עליה קדושת הגוף אחר כתיבה במחשבת שהיה ראוי להקטיר
וכי משני לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ק דכשאומר
הכפורים. פי' בקוטרם דלכך יתנוול דלא חוי לשנה הבאה משום
אלא מסקינן דלא בעינן חדשה אלא למאן

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

יא.

ל א מ"י פ"ב מהל'
מעילה הלכה ז:
לא ב מ"י פ"ד מהל'
שקלים הל' יא יב:
לב ג מ"י פ"ה מהל'
ערכין הלכה יד:

רבינו חננאל

וקדשי דמים הוא ואלו
 קדושת הנהגה. והמדיניות
 קדושתן קדושת הנהגה
 ה' א: א הכי אמא נפסלת
 הקטרת כשנע טבול יום
 מעת שבעה בלמסת
 שוחקה ועדיין לא
 קדשה. וכן תאמא כל דבר
 שהוא קדושתו קדושת
 דמים נפסלת במגע מצול
 לו. והתנן בספ' מבטול
 פ"ב המנחות מועלין בהן
 משהקדשו קדשו בהן
 הושרו ליפסל בטבול
 יום כו'. אם קדשו
 בכלל קדשו נפסלו ואם
 לא קדשו בהן שרת
 יתן נפסלו. הנה קדושת
 דמים קדושת אלו המנחות
 ואינן נפסלין בטבול יום
 ולא מצא תשובה. ואמר
 ליה (רבה) תרב חסדא
 אלא אמר הקטרת קדושה
 קדושה היא אי תבטל
 בליגה כמו הוכיח.
 אלאה תנן במעילה
 פ"ב הומוקין הולכה
 והקטרת אם קדשו בהן
 הושרו להיפסל בליגה.
 וזה רבה שני קטרת
 ואצ"ל קדושתו קדושה
 וכל קדושת דורות הכל
 השנה כלומר הואיל והכל
 נעשרת מחמתל השנה
 אי חיליה פוסלת בה
 אלא דא שמשדו כלי

יש מי שאומר כי
שקטותה כד צורלה לא
מגדן מנה ולא אמרין
קדושה שבהן להיכן
הלכה. כמו שאין אומרים
בקטרת קדושה שבה
היכן הלכה אלא מחללין
הא. [ואין] אומרים
במדידת קדושה שבה
היכן הלכה אלא נפדין
ממין. אלא אמרין
שאין שקטות ותקשיא
הא. עומדת. ויהא
כיון שהן קדושת הגוף
שניהן שוין. והא דאמר
מ"מ קשיא וכי קדושה
שבהן להיכן הלכה
תאריהו וקשיא. ורבה
מפיק תאריהו ב"ד
שבהן. כלומר מה
נתינת ובעת עשייתם
כ"ד מנה עליהן א"ל
הוצרכו לצבור הוצרכו
ואם לאו יהיו לדמיה.
ואל אביי (לרבה) א"ל
הא תא הוא דאמרית
הקדוש וכו' לדמיו קדוש
קדושת הגוף. וא"ל כי
קאמריה דאביי דלדמי
עליו קדוש הוא עצמו
עליו המקדש.
לדמי נסבין כל קדוש
אלה לדמי. ומתוכי
הא אביי מפרי שבו
יום הפסחיים שאבדו

(א) עי' תוס' ערכין ה' א' ד"ה
והא.

הוֹכַשְׁרוּ לַיִפְסָל בַּמְבוּל יוֹם. וְאִתְּ כִי לֹא קִדְשׁוּ בְּכָל יוֹם
לַיִפְסָל בְּצִבּוּל יוֹם מִיָּד הָיָה אֲחוּלִין שְׁנַעְשׂוּ עַל
טַהֲרַת הַקֹּדֶשׁ לַמִּיפְסָל בְּצִבּוּל יוֹם כְּדִמּוּכָה בְּסוּף נִדֶּה (דף עא: וסא)
לְדַמְנָן הַיּוֹשֶׁנָּה עַל דֵּס טַהוֹר מַעְרָה מִיֵּס לְפַסְחָה וַיִּדְּיָקִין מַעְרָה אִין
וּנִגְעַת לֹא דְחוּלִין שְׁנַעְשׂוּ עַל טַהֲרַת
קֹדֶשׁ כְּקֹדֶשׁ דְּמוּ וַיֵּל דַּמְנָה דְּהִכָּא
סָבַר לֹא קֹדֶשׁ דְּמוּ כַּחוֹר לְזִמְר
דְּהַס דְּדִרִי הוּא כִּמְנַע טַמָּא מִמֵּי
בְּקֻדְשִׁים וְלֹא לְחוּלִין אִ"נ הִכָּא מִיָּרִי
מִדְּאֻרִימָא וְהִ"ה דְּמִקְדֹּשׁ לִכְן מִיפְסָלִי
מִדְּרַבָּנָן וְאִם תֹּאמַר אִ"נ מֵאִי פִּרְיָן
לְעִיל יִנְמָא דְקֻדְשָׁת דְּמִיֵּס הִיא וְהִיא
דְּקֹדֶשׁ נִפְסָלָה בְּצִבּוּל יוֹם הִיֵּינוּ
מִדְּרַבָּנָן וְכַמְשָׁנָה בְּרַאשׁוֹנָה דְּהַס
דְּסָבָרָה דְּקֻדְשׁ דְּמוּ וַיֵּל דְּלִי טַמָּא
דְּקֻדְשׁ דְּמוּ מִיפְסָלָה בְּצִבּוּל יוֹם אִ"נ
אִפְּלִי לֹא נִתְּנָה בְּזִמְכַשְׁתָּ נִמִּי דְּכִיּוֹן
דְּמִדְּרַבָּנָן מִיפְסָלָה אִפִּי אִינֵה רִאשִׁיָּה
לְהַקְרִיב נִמִּי אִו שְׁמָא קְטַרְתָּ לֹא מִיפְסָלָה
מִשּׁוֹם חוּלִין שְׁנַעְשׂוּ עַל טַהֲרַת קֹדֶשׁ דְּלֹא
סִיָּין בָּהּ הִיא טַמָּאָה כִּיּוֹן דְּלֹא בָּהּ אִכְיָלָה
הִיא אֲבָל לְעִיל קֹאמַר שְׁפִיר וְכִ"ת כֹּל
קֹדֶשׁ דְּמִיֵּס מִיפְסָלָה בְּצִבּוּל יוֹם
וְלֹא קֹדֶשׁ לִיָּה אִפִּי לֹא נִתְּנָה בְּזִמְכַשְׁתָּ
נִמִּי דְּלֹא מִפְסָלָה קֻדְשָׁת דְּמִיֵּס לֹא זִמְנָן
שְׁמַחוּסָר מַעֲשֵׂה בְּגוֹפוּ דְּהִיֵּינוּ כְּתִישָׁה
וְהַשְׁתָּא נִמִּי נִיחָא מֵה שְׁמַקְשָׁה דְּלֹאמֵי
לֹא פִּרְיָן מִרִּישָׁא דַּמְנָה לְעִיל מֵהָן
דְּהַמְנָחוּת כִּי דְּמִיָּיתִי הִכָּא וּבִפְ"ב
דְּמַעֲיָלָה (דף טז.) שְׁמִי הִלָּחַס וְלֹחַס
הַפְּנִים מוֹעֲלִין בָּהֶם מִשְׁהוּקִדְשׁוּ קִרְמוּ
בְּחִזְרֵי הוֹכַשְׁרוּ לַיִפְסָל בְּצִבּוּל יוֹם
קִרְמוּ אִין לֹא קִרְמוּ לֹא וּלְפִי מֵה
שְׁפִירִישִׁית דְּקֻדְשָׁת דְּמִיֵּס לֹא מִיפְסָלָה

בטבול יום כל זמן שמחוסר מעשה בגופו לא ה"מ למיפרק מריש
לדאפילו נתנוה בתנור אכתי מחוסר קרימה וכשישחט עליהן הזבח
אחר הקרימה שהיא אפיה:

אלא מעתה תיפסל בלינה אצמה תנן ב' פירש בקונטרס
דדייק מדקתני לעיל גבי מכתשת טבול יום ולא קתני
לינה והכא תנא לינה ש"מ דכלי דהכא לאו מכתשת
היא אצל אי לאו הך מתניתין דמייית מברייתא גופה דמכתשת
דקתני טבול יום ולא קתני לינה לא מני למיפרק דאיכא למימר
תנא טבול יום וה"ה לינה וא"ת ותקשה ליה מטבול יום גופיה
דבזרייתא קתני דמני נתנה למכתשת נפסלה בטבול יום ואילו
הכא תנן קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום דהיינו כלי
כולי האי דמני למימר דבקטרת אפילו לא קדשו בכלי נפסלת
אם ממש מנחת הכהנים ומנחת כהן משוח השניים כהן [אצל
א ומחוסר כפורים ולינה דל"כ בחנם נקט ט"ן] תדע דהא קומץ
מני נתקדשה המנחה (א) ב' ציטא דקתני לעיל למנחות מועלין
ונתר וטמא דקאי אכולהו אצל מלינה פריך שפיר דליכא למימר
אמאי תנא כלל קטורת בהדיהו ועוד י"ל דהא פשיטא ליה דאין
בתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייית מהך מתניתין אלא דשייך
ה כלל: **הוא"ל** וצורתה ב"ה השנה בודא. פי' בקונטרס שאין
ליהיה משקדשה בכלי ליקרב גזר זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי
ודרבנן וקשה דצפרק הוציאו לו (יומא דף מח. וס) צעי רצ פפא
זה והגמלים והקטורת שאם נגע טבול יום במקצתן פסל את כולן
לינה ואקדשה בקטרתם שם דאמאי לא מייית רביה מהכא דפסלה
ליכא לרוביה דקטרתה דהא ל"ה דהכא ע"כ לא פסלה
שעיקר מנחתה בך לעשותה כולה בתחלת השנה ולאחר קידוש קך
הקרבט קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה
שרת מקדשים אלא בזמן אפילו ליפסל כדמוכח בס"פ שמי הלחם
חשיב בזמן לפי שאין תכלאות בשבת גבי מכתשת חשיב אפשר
אצל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול
חמייר דפסיל משנתנת למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כהנינה
א כלומר מדפסיל ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דשאין
אלא בצריך לכלי מדאורייתא וזיון דצעי כלי אי"כ פסולי לינה
יאי אפי לה מאתמול מיפסל בלינה אצל קשה דתפשוט מסיפא
דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בהן לפי שאין להם
מב"ב מקום קשיא. תימה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף
וזו אומנין מאלכסנדריא של מארים ותקוהו האמר דנחשים (דף פח.)
דאין עניות במקום עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה
ה קדושת קדושת הגוף בצדוה שהיה אומר יהא זה קטורת יהא
זה הבהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת
זה זה קטורת לא חיל עלה קדושת הגוף: **פר** ושעיר ש"ה יום
לדורמה ישנה וב' שני שעירים (יומא דף סה:) לימא למסקנא הכי
ועטמא דימותו משום דחיישין לתקלה: